

om Overformynderiet. Det ærede Medlem udtalte, at Overformynderiet stod ganske uforstaaende overfor det Synspunkt, man fra det ærede Medlems Side havde gjort gældende. Ja, men det er jo da egentlig ikke saa unaturligt, thi Overformynderiet anser dette Synspunkt for aldeles uigenneførligt i Praksis, og saa maa vi jo tværtimod være glade ved at have et Overformynderi, der siger: Lovgivningsmagten vil her give en Regel, som ikke kan gennemføres i Praksis, det gør vi opmærksom paa i Forvejen; hvis Lovgivningsmagten alligevel giver den Regel, har vi i Forvejen sagt, at den er uigenneførlig og vil volde en Mængde Ulemper. Jeg føler mig altid tiltrukket af tydelige og klare Erklæringer. Jeg haaber imidlertid, at vi, naar Loven foreligger i en Skikkelse, som er acceptabel, i Virkeligheden fra alle Sider vil være glade over de Fremskridt, der er sket, selv om nogle maaske vilde have endnu mere vidtgaaende Regler — Regler, som jeg absolut ikke vil anse for et Fremskridt.

Ordføreren (Birke): Som jeg udtalte før, er der ingen Principforskel i Opfattelsen af Ændringsforslaget til § 6 mellem Fler-tallet og Mindretallet. Men naar Flertallet ikke har villet være med til at stille Ændringsforslaget, er det ud fra den Betragtning, at vi ikke vil tage Ansvar for at gennemtvinge en Ordning, som man fra Administrationens Side hævder er uigenneførlig i Praksis. Jeg maa derfor anbefale at stemme mod dette Ændringsforslag. Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 5 til § 21 er jeg fuldstændig enig med det ærede 17de tingvalgte Medlem (Trier) i, at dette Spørgsmaal har været saa meget debatteret under Ægteskabslovens Behandling, at der ikke er nogen Grund til at gaa ind paa en større Debat om det her. Fra de forskellige Sider har man jo sin bestemte Opfattelse. Vi mener stadig, at det er uheldigt at indsætte en Opmand til at afgøre Uenigheder mellem Ægtefæller med Hensyn til Forældremyndigheden, og vi tror heller ikke, det er nødvendigt. Thi hvis Forældrene ikke kan blive enige, bevarer man status quo, og deri er der ingen Ulykke. Som Følge deraf tillader jeg mig ogsaa at anbefale at stemme mod Ændringsforslag Nr. 5.

Trier: Jeg er ganske vist ikke blevet overrasket ved, hvad den højtærede Minister sagde mod det Forslag, jeg har været Ordfører for. Det var netop det, jeg i Forvejen havde sagt, at han vilde sige. Det

er altsaa ikke, fordi jeg ikke har kunnet sætte mig ind i den Tankegang, at jeg ikke mener at kunne anerkende den. Jeg har talt om Administrationen, og den højtærede Minister har talt om Administrationen, men vi har talt noget forskelligt om den. Alt i alt forekommer det mig alligevel, at det Forhold, som jeg og andre Forslagsstillere gennem dette Ændringsforslag stiller os i til Administrationen, betyder en større Tillid til dens Evne til at kunne komme ud over vanskelige Forhold end det, der gøres gældende fra den anden Side, hvor man uden videre gaar ud fra, at det er noget, Administrationen ikke kan magte. Jeg tror altsaa, den kan magte det. Jeg tror, at hvis man her vedtager en Ordning om Fuldmagt, vil det ikke frembyde større Vanskelighed end i alle andre Forhold, hvor der virkes gennem Fuldmagt. Der virkes nu mange Gange gennem Fuldmagt overfor Overformynderiet, og jeg har aldrig set, at der i de Tilfælde, hvor det er sket, egentlig er opstaaet Vanskeligheder. Den højtærede Minister vilde have, at jeg skulde gennemgaa Enkelthederne i Lovforslaget og vise, hvorledes Bestemmelsen skulde føres igennem. Men det er jo ikke det, der skal vises i Loven. Loven skal vise, hvorledes Sagen i Principet skal ordnes, og Administrationen skal saa vise, ad hvilke Veje man kan gennemføre disse Principper. Administrationen melder sig her fra Bestillingen paa Forhaand og siger, at det lader sig ikke gøre. Det forøger for saa vidt ikke min Respekt for Administrationen, men det forringer heller ikke min Tro paa, at hvis den saa nogenlunde rummeligt paa Tingene, vilde den opdage, at den i sig rummer Kræfter til ogsaa at gennemføre denne Sag. Jeg kunde f. Eks. tænke mig, at man ordnede dette Spørgsmaal lige straks ved Ægteskabets Indgaaelse. Jeg fremhæver ikke dette som den Løsning, jeg holder paa som den ene rette, men da man udtrykkelig spørger mig, hvorledes jeg kunde tænke mig Sagen ordnet, nævner jeg en Løsning som denne. Men maaske kunde man ogsaa ordne det anderledes. Ligesom man i visse Tilfælde ved Ægteskabets Indgaaelse udsteder visse Overenskomster mellem Ægtefællerne, kunde man ogsaa gøre det her, og Fuldmagten gælder da saa længe, indtil den ved Forhandling mellem Ægtefællerne tages tilbage.

Man har sagt, at Sagen jo var ordnet godt nok, thi hvis Forældrene ikke blev enige, blev det ved status quo. Det er nemt nok at sige det, men det er ikke altid, at det er heldigt, at det bliver ved status quo. Naar det netop er, fordi status quo ikke til-